Artistul și triumful artei sale

On Mai 06, 2017

Asumă-ți fidelitatea față de ceea ce se câștigă prin inspirație atunci când te vezi doar tu accentuat de sentimentul sublimului și restul nu se mai vede.

Lucrurile înnebuniseră cu totul, o luaseră complet razna ca într-o pictură îndrăzneață a unui artist neînțeles care începea de la câțiva stropi de inspirație. Aș fi vrut să le prind într-o anumită ordine, într-o imagine de-o secundă căreia să-i modific parametrii înainte să se creeze variații prea mari între determinările de ordin exterior. Dar nu reușeam să apuc nicidecum linia de final a normalității.

Deoarece eu însumi, surprins în val-vârtejul rătăcirii, în fața celor mai fantastice teoreme ale chimiei, de care în mod normal nu sunt sigur că le puteam suporta, eram cel care picta lumea cum dorește, limitat de prilejul de a medita asupra propriei supraviețuiri. Aici se potrivea o replică interesantă dintr-un roman scris de John Fowles: *„Când narațiunea se bazează pe șanse ratate, poți să fii sigur că iese un scenariu prost”.*

Constrâns de împrejurările nefaste, am început să folosesc imaginația prin prisma legăturii cu realitatea obiectivă, tot așa cum artistul uită să privească în altă parte decât în ochii modelului pe care-l desenează, prinzând imediat linia unei culmi secundare care se forma spre dreapta unei interogări "multi_match" ca să explorez alte căutări similare unui "output" al unui model de referință.

Nevoia găsirii unui pattern comun între realitate și aparența unor lucruri greu de acceptat, de unde reieșea splendoarea unei arte care merita o cunoaștere aprofundată, configurarea indusă unei culturi expresive, mă obliga la trasarea unei analogii între evenimente aparent irelevante și presupuneri ale căror realizări nu păreau imposibile. Ca să reușesc o victorie chinuită în fața științei care studiaza legile creatiei artistice trebuia să merg, în multe privințe, împotriva căutărilor în domeniul individualului.

Leadership: Îți transformi capacitățile și condițiile de evoluție în premizele unei arte care se depărtează treptat de scopul creatorului ei?

Statusul pe care îl completezi atunci când servești ca simbol al ființei care aspiră să-și depășească condiția de a vedea lumea într-un anumit fel, confruntându-te cu provocarea numită „Stay In The Unique Work of Art”, este uneori o deformare a imaginii despre lume pe care o ai în conștiința ta. Bineînțeles, te poți referi la artă ca la un joc de supraviețuire în fața lucrurilor care te fac atent la o altă domensiune a realității, una bazată pe convenția narațiunii adresate altcuiva decât creatorului însuși, și asta deoarece tot ceea ce spui și gândești despre tine reprezintă mijlocul de a te delimita e manifestările rutiniere ale vieții.

Să ai astfel acces la valorile care te ghidează în viață, precum credința, libertatea individuală sau curajul acțiunii, înseamnă uneori să recurgi la accentuarea excesivă a unor trăsături care fie alunecă în sublim, fie se reflectă cu semn schimbat – în ridicol. Arta la care trebuie să te raportezi, în ceea ce privește libertatea de a gândi în imagini, în termeni de poveste și de povestitor, rămânând fidel ambiției de a performa în scris, are ca tendință accentuarea sublimului unei destăinuiri care să comunice cu adevărat substanța propriei ființe.

Percepția pe care o ai asupra realității se extinde către profunzimile ființei tale?

Poți ajunge, de exemplu, să iei în considerare imaginea de înaltă definiție, de tipul „go forward” pe care te grăbești într-un prim moment al receptării să o identifici drept reprezentativă. Aici trăsăturile imaginii indică o culoare deschisă, partea lăuntrica a persoanei, precum conștiința, compromisul și cunoașterea. Sau, din contra, poți ajunge să iei în considerare o imagine mai *blurred* care are pronunțare spre niște trăsături cu expresivitate psihologică maximă, precum introversiunea, depresia, ostilitatea.

Când ești artist te confrunți nu doar cu șevaletul și emoțiile, ci cu povestea unui visător care numai imaginându-și cea mai urâtă lume posibilă va putea face din ea una mai bună.

În operele sale, Rembrandt nu descria natura, ci lumea lăuntrică a omului. El psihologiza modelul, descoperind în trăsăturile chipului său profunzimea în care el singur s-a încumetat să privească. Iată ce înseamnă să-ți fixezi atenția într-o oglindă din care te privește propria-ți imagine ca dintr-un univers alternativ, și să-ți măsori identitatea în funcție de ceea ce chipul vrea și ceea ce numai chipul știe, toate pornite dintr-un act atât instinctual cât și intuitiv.

A-ți transforma capacitățile și condițiile de evoluție în premizele unei arte care se depărtează treptat de scopul creatorului ei, înseamnă să-ți folosești imaginația numai prin prisma legăturii cu realitatea obiectivă și să pierzi din vedere acea reflecție a oglinzii care ești tu, cu caracterul și trăsăturile tale.

Artiștii cei mai buni se consideră proiecția unei imagini în oglindă: mai întâi sunt impresionați de ceea de văd, invadați de un întreg simțământ de unicitate, apoi simt că trebuie să păstreze un moment de solemnitate. În tot acest timp în mintea lor se cuibărește o formă a puterii personale care devine reală pe măsură ce relația cu Sieși devine mai pregnantă.

Leadershipul este valoarea unică a operei de artă "autentice" care are la bază localizarea esenței omului în condițiile utilizării unei alternative de redare a realității, drept o continuitate a experienței de a fi altcineva, sub forma unui autor care continuă să-și intrige cititorii.

Artistul și triumful artei sale sunt două fețe ale unei oglinzi care te amețește puțin.

În leadership ai obligația de a fi mai mult decât ceea ce crezi că ești. Înseamnă să-ți asumi fidelitatea față de ceea ce se câștigă prin inspirație atunci când te vezi doar tu accentuat de sentimentul sublimului și restul nu se mai vede.

Source: https://neculaifantanaru.com/artistul-si-triumful-artei-sale.html